

ВЕРХОВНИЙ СУД УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

29 жовтня 2014 року

м. Київ

Судові палати у цивільних та адміністративних справах

Верховного Суду України у складі:

головуючого Яреми А.Г.,

**суддів: Григор'євої Л.І., Грицива М.І., Маринченка В.Л., Гуменюка В.І.,
Лященко Н.П., Гусака М.Б., Прокопенка О.Б., Коротких О.А.,
Романюка Я.М., Кривенди О.В., Сеніна Ю.Л., Кривенка В.В.,
Терлецького О.О.,-**

розглянувши у відкритому судовому засіданні справу за позовом заступника прокурора м. Києва до Київської міської ради, ОСОБА_15, ОСОБА_16 про визнання незаконним і скасування рішення, визнання недійсними державного акта на право власності на земельну ділянку та договору купівлі-продажу земельної ділянки за заявою ОСОБА_16 про перегляд Верховним Судом України ухвали Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 10 червня 2014 року,

в с т а н о в и л и:

У вересні 2013 року заступник прокурора м. Києва звернувся до суду з позовом до Київської міської ради, ОСОБА_15, ОСОБА_16 про визнання незаконним і скасування рішення, визнання недійсними державного акта на право власності на землю та договору купівлі-продажу земельної ділянки.

В обґрунтування позову зазначав, що згідно з рішенням Київської міської ради від 9 липня 2009 року № 879/1935 «Про передачу громадянину ОСОБА_15 у приватну власність земельної ділянки для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд на АДРЕСА_1» ОСОБА_15 передано в приватну власність земельну ділянку площею 0,10 га для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд. На підставі зазначеного рішення Київської міської ради ОСОБА_15 видано державний акт серії ЯЖ № 012727 на право власності на земельну ділянку.

5 лютого 2010 року ОСОБА_15 уклав із ОСОБА_16 договір купівлі-продажу вказаної земельної ділянки, відповідно до умов якого право власності на земельну ділянку перейшло до останньої.

Заступник прокурора м. Києва зазначав, що вказана земельна ділянка відносилась до земель рекреаційного призначення та включена до переліку озелених територій загального користування м. Києва (існуючі парки) і використовувалась для відпочинку населення. Крім того, земельну ділянку передано без зміни цільового призначення та виключення з переліку озелених територій загального користування м. Києва, проект землеустрою не погоджено з природоохоронним органом, обов'язкову державну експертизу проекту відведення земельної ділянки проведено не було.

Посилаючись на порушення вимог земельного законодавства України, заступник прокурора м. Києва просив суд визнати незаконним і скасувати рішення Київської міської ради від 9 липня 2009 року № 879/1935 «Про передачу громадянину ОСОБА_15 у приватну власність земельної ділянки для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд на АДРЕСА_1», визнати недійсними державний акт на право власності на земельну ділянку та договір купівлі-продажу земельної ділянки, а також відновити становище, яке існувало до порушення, шляхом повернення в розпорядження Київської міської ради земельної ділянки площею 0, 10 га, яка розташована на АДРЕСА_1.

Рішенням Оболонського районного суду м. Києва від 5 березня 2014 року позов заступника прокурора м. Києва задоволено.

Рішенням апеляційного суду м. Києва від 13 травня 2014 року рішення суду першої інстанції змінено, виключено з мотивувальної частини рішення посилання на статтю [1861 ЗК України](#), [статтю 118 ЗК України](#) та [статтю 20 Земельного кодексу України](#) (далі - [ЗК України](#)), які були чинними на час розгляду справи; у решті рішення залишено без змін.

Ухвалою Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 10 червня 2014 року відмовлено у відкритті касаційного провадження у справі за касаційною скаргою ОСОБА_16

У заяві про перегляд ухвали Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 8 вересня 2014 року ОСОБА_16 порушує питання про скасування оскаржуваної ухвали Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ із підстав неоднакового застосування судом касаційної інстанції норм матеріального права, а саме: статей [118](#), [123 ЗК України](#), статей [16](#), [203](#), [215](#), [216 Цивільного кодексу України](#) (далі - [ЦК України](#)), [статті 16 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища»](#).

В обґрунтування заяви ОСОБА_16 додала судові рішення Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 3 жовтня 2012 року, від 30 травня 2013 року й від 4 червня 2014 року та Вищого адміністративного суду України від 8 червня 2011 року, від 14 лютого 2012 року й від 6 вересня 2012 року, в яких, на її думку, по-іншому застосовані зазначені правові норми.

Ухвалою Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 29 вересня 2014 року справу допущено до провадження Верховного Суду України в порядку глави [3](#) розділу [V Цивільного процесуального кодексу України](#) (далі - [ЦПК України](#)).

Перевіривши матеріали справи та наведені в заяві доводи, судові палати у цивільних та адміністративних справах Верховного Суду України вважають, що заява підлягає задоволенню з таких підстав.

Відповідно до [статті 353 ЦПК України](#) Верховний Суд України переглядає судові рішення у справі виключно з підстав і в порядку, встановлених цим Кодексом.

За положеннями пункту 1 частини першої [статті 355 ЦПК України](#) підставою для подання заяви про перегляд судових рішень у цивільних справах є неоднакове застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права, що потягло ухвалення різних за змістом судових рішень у подібних правовідносинах.

За змістом статті [3604 ЦПК України](#) суд задовольняє заяву про перегляд справи Верховним Судом України і скасовує судові рішення у справі, яка переглядається, з підстави, передбаченої пунктом 1 частини першої [статті 355 ЦПК України](#), якщо встановить, що судові рішення є незаконними.

У справі, яка переглядається, судами встановлено, що рішенням Київської міської ради від 9 липня 2009 року № 879/1935 «Про передачу громадянину ОСОБА_15 у приватну власність земельної ділянки для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд на АДРЕСА_1» внесено зміни до Генерального плану м. Києва та проекту планування його приміської зони на період до 2020 року, а саме: територію загальною площею 0, 10 га, яка передається відповідно до цього рішення, вилучено із зони зелених насаджень загального користування й переведено за функціональним призначенням до території садибної житлової забудови; передано громадянину ОСОБА_15 (за умов виконання пункту 7 цього рішення) у приватну власність земельну ділянку загальною площею 0, 10 га для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд на АДРЕСА_1.

24 вересня 2009 року Головним управлінням земельних ресурсів виконавчого органу Київської міської ради на підставі вищезазначеного рішення Київської міської ради ОСОБА_15 видано державний акт на право власності на земельну ділянку площею 0, 10 га, що розташована на АДРЕСА_1.

5 лютого 2010 року ОСОБА_15 уклав із ОСОБА_16 договір купівлі-продажу вказаної земельної ділянки, відповідно до умов якого право власності на земельну ділянку перейшло до останньої.

Ухвалюючи у справі рішення про задоволення позову заступника прокурора м. Києва, суд першої інстанції, посилаючись на норми статті [51](#), частини другої статті [52](#), статті [118 ЗК України](#), частини другої та третьої [статті 16 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища»](#), дійшов висновку про порушення відповідачем процедури погодження проекту відведення земельної ділянки, що надана йому в приватну власність для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд, оскільки спірна земельна ділянка відноситься до земель рекреаційного призначення та зазначений проект відведення не був погоджений із спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади, а саме Міністерством охорони навколишнього природного середовища України. Наявність у проекті відведення висновку про його погодження з Управлінням охорони навколишнього природного середовища виконавчого органу Київської міської ради не є, на думку суду, достатнім, тому що це управління не наділене відповідними повноваженнями. Крім того, суд вважав, що оскільки рішення Київської міської ради про передачу земельної ділянки визнано незаконним, а державний акт на право власності на спірну земельну ділянку та

договір купівлі-продажу недійсними, то на підставі статей [215, 216 ЦК України](#) підлягає відновленню становище, яке існувало до порушення, шляхом повернення земельної ділянки у власність територіальної громади в особі Київської міської ради.

Змінюючи рішення суду першої інстанції, апеляційний суд вважав обґрунтованими висновки суду про наявність підстав для задоволення позову прокурора, однак при цьому посилання суду першої інстанції на статті [20, 118, 1861 ЗК України](#) вважав помилковим, тому що на момент виникнення спірних правовідносин стаття [1861 ЗК України](#) була відсутня в [ЗК України](#), а статті [20, 118 ЗК України](#) на момент виникнення спірних правовідносин мали іншу редакцію. З такими висновками погодився суд касаційної інстанції.

Разом із тим в інших справах, які виникли з подібних правовідносин, Вищий адміністративний суд України в ухвалах від 6 вересня 2012 року, від 14 лютого 2012 року та в постанові від 8 червня 2011 року виходив із того, що наявність висновку Головного управління екології та охорони природних ресурсів виконавчого органу Київської міської ради є достатнім для погодження проекту відведення земельної ділянки й не потребує подальшого його погодження, оскільки відповідно до Положення про Головне управління екології та охорони природних ресурсів виконавчого органу Київської міської ради, затвердженого рішенням Київської міської ради від 18 червня 2009 року № 632/1688 (яке було чинним на момент погодження проекту відведення) до повноважень Головного управління віднесено погодження проектів відведення земельних ділянок. Крім того, нормою закону не визначений інший спеціально уповноважений природоохоронний орган, до повноважень якого віднесено погодження проектів відведення земельних ділянок.

В ухвалах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 4 червня 2014 року й від 30 травня 2013 року та в рішенні від 3 жовтня 2012 року суд касаційної інстанції зазначив, що норми статей [215, 216 ЦК України](#) не можуть застосовуватись як підстава позову про повернення майна, переданого на виконання недійсного правочину, яке було відчужене третій особі, а тому обраний прокурором спосіб захисту не відповідає вимогам закону. У разі коли держава вважає себе власником земельної ділянки, вона має право витребувати її в набувача, яким є останній власник спірної земельної ділянки, у порядку та на підставах, передбачених [статтею 388 ЦК України](#), а не шляхом визнання недійсними правочинів, за якими відбулось наступне її відчуження після вчинення першого недійсного правочину.

Отже, існує неоднакове застосування судом касаційної інстанції статей [118, 123 ЗК України](#), [статті 16 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища»](#), статей [16, 203, 215, 216 ЦК України](#).

Вирішуючи питання про усунення розбіжностей у застосуванні судом касаційної інстанції зазначених норм матеріального права, судові палати у цивільних й адміністративних справах Верховного Суду України виходять із такого.

Відповідно до частини першої [статті 10 Закону України «Про місцеве самоврядування»](#) сільські, селищні, міські ради є органами місцевого самоврядування, що представляють відповідні територіальні громади та здійснюють від їх імені та в їх інтересах функції і повноваження місцевого самоврядування, визначені [Конституцією України](#) та іншими законами.

Згідно з пунктами «а», «б», «в», «г» [статті 12 ЗК України](#) до повноважень сільських, селищних, міських рад у галузі земельних відносин на території сіл, селищ, міст належить: розпорядження землями територіальних громад, передача земельних

ділянок комунальної власності у власність громадян та юридичних осіб відповідно до цього [Кодексу](#), вилучення земельних ділянок із земель комунальної власності відповідно до цього [Кодексу](#).

Положеннями частини першої [статті 116 ЗК України](#) передбачено, що громадяни та юридичні особи набувають права власності та права користування земельними ділянками із земель державної або комунальної власності за рішенням органів виконавчої влади або органів місцевого самоврядування в межах їх повноважень, визначених цим Кодексом, або за результатами аукціону.

Відповідно до частини третьої [статті 116 ЗК України](#) безоплатна передача земельних ділянок у власність громадян проводиться у разі:

а) приватизації земельних ділянок, які перебувають у користуванні громадян;

б) одержання земельних ділянок внаслідок приватизації державних і комунальних сільськогосподарських підприємств, установ та організацій;

в) одержання земельних ділянок із земель державної і комунальної власності в межах норм безоплатної приватизації, визначених цим Кодексом.

Згідно із частиною першою пункту 12 «Перехідні положення» [ЗК України](#) до розмежування земель державної і комунальної власності повноваження щодо розпорядження землями (крім земель, переданих у приватну власність, та земель, зазначених в абзаці третьому цього пункту) в межах населених пунктів здійснюють відповідні сільські, селищні, міські ради, а за межами населених пунктів - відповідні органи виконавчої влади.

Порядок безоплатної приватизації громадянами земельних ділянок визначений положенням [статті 118 ЗК України](#).

Так, частиною першою [статті 118 ЗК України](#) передбачено, що громадянин, зацікавлений у приватизації земельної ділянки, яка перебуває у його користуванні, подає заяву до відповідної районної, Київської чи Севастопольської міської державної адміністрації або сільської, селищної, міської ради за місцезнаходженням земельної ділянки.

Частина шоста [статті 118 ЗК України](#) передбачає, що громадяни, зацікавлені в одержанні безоплатно у власність земельної ділянки із земель державної або комунальної власності для ведення фермерського господарства, ведення особистого селянського господарства, ведення садівництва, будівництва і обслуговування жилого будинку, господарських будівель і споруд (присадибної ділянки), індивідуального дачного будівництва, будівництва індивідуальних гаражів у межах норм безоплатної приватизації, подають клопотання до відповідної районної, Київської чи Севастопольської міської державної адміністрації або сільської, селищної, міської ради за місцезнаходженням земельної ділянки. У клопотанні зазначаються цільове призначення земельної ділянки та її орієнтовні розміри. До клопотання додаються графічні матеріали, на яких зазначено бажане місце розташування земельної ділянки, погодження землекористувача (у разі вилучення земельної ділянки, що перебуває у користуванні інших осіб) та висновки конкурсної комісії (у разі надання земельної ділянки для ведення фермерського господарства).

Районна, Київська чи Севастопольська міська державна адміністрація або сільська, селищна, міська рада розглядає клопотання у місячний строк і дає дозвіл на розроблення

проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки або надає мотивовану відмову у його наданні. Підставою відмови у наданні такого дозволу може бути лише невідповідність місця розташування об'єкта вимогам законів, прийнятих відповідно до них нормативно-правових актів, генеральних планів населених пунктів та іншої містобудівної документації, схем землеустрою і техніко-економічних обґрунтувань використання та охорони земель адміністративно-територіальних утворень, проектів землеустрою щодо впорядкування територій населених пунктів, затверджених у встановленому законом порядку (частина сьома [статті 118 ЗК України](#)).

Згідно зі [статтею 50 Закону України «Про землеустрій»](#) (яка була чинною на час виникнення правовідносин) у разі надання, передачі, вилучення (викупу), відчуження земельних ділянок складаються проекти землеустрою щодо відведення земельних ділянок.

Відповідно до [статті 123 ЗК України](#) розроблений проект відведення земельної ділянки погоджується з територіальним органом виконавчої влади з питань земельних ресурсів, органом містобудування і архітектури та охорони культурної спадщини, природоохоронним і санітарно-епідеміологічним органами, а також з відповідним територіальним органом виконавчої влади з питань лісового або водного господарства (у разі вилучення (викупу), надання, зміни цільового призначення земельних ділянок лісгосподарського призначення чи водного фонду).

Віднесення земель до тієї чи іншої категорії здійснюється на підставі рішень органів державної влади та органів місцевого самоврядування відповідно до їх повноважень. Зміна цільового призначення земель провадиться органами виконавчої влади або органами місцевого самоврядування, які приймають рішення про передачу цих земель у власність або надання у користування, вилучення (викуп) земель і затверджують проекти землеустрою або приймають рішення про створення об'єктів природоохоронного та історико-культурного призначення (частини перша, друга [статті 20 ЗК України](#)).

З матеріалів справи вбачається, що проект землеустрою щодо відведення ОСОБА_15 земельної ділянки для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд на АДРЕСА_1 погоджено із Головним управлінням містобудування, архітектури та дизайну міського середовища виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), Київською міською санепідемстанцією, Управлінням навколишнього природного середовища виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), Державною службою з питань національної культурної спадщини Міністерства культури і туризму України, Головним управлінням земельних ресурсів виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації).

Виконуючи доручення Київської міської ради від 12 червня 2008 року № 29/233-В-7177, Головне управління містобудування, архітектури та дизайну міського середовища виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) надало висновок про погодження проекту відведення земельної ділянки для будівництва, експлуатації та обслуговування житлового будинку, господарських будівель та споруд без права забудови до погодження та затвердження містобудівної документації у встановленому законодавством порядку. Із цього висновку вбачається, що зазначена територія земельної ділянки відповідно до Генерального плану м. Києва, затвердженого рішенням Київської міської ради від 28 березня 2002 року № 370/1804, за функціональним призначенням належить до багатоповерхової забудови.

Крім того, про належність спірної земельної ділянки до багатоповерхової забудови йдеться також у висновку Управління охорони навколишнього природного середовища виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) від

27 травня 2009 року № 071/04-422/2858 про погодження проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки ОСОБА_15, яке мало в 2009 році (на момент погодження проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки) повноваження погодження проектів землеустрою щодо відведення земельних ділянок на підставі рішення Київської міської ради від 15 липня 2004 року № 457/1867 «Про врегулювання процедури передачі в користування земельних ділянок в м. Києві» та відповідно до Положення про Управління охорони навколишнього природного середовища виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), затвердженого рішенням Київської міської ради від 26 грудня 2002 року № 221/381.

Державна служба з питань національної культурної спадщини Міністерства культури і туризму України висновком від 4 червня 2009 року № 22-1580/9 погодила проект землеустрою щодо відведення земельної ділянки на АДРЕСА_1 для будівництва, обслуговування та експлуатації індивідуального житлового будинку, господарських будівель і споруд за умови прийняття у встановленому порядку Київською міською радою рішень стосовно внесення змін до Програми розвитку зеленої зони м. Києва до 2010 року та концепції формування зелених насаджень в центральній частині міста, затвердженої рішенням Київської міської ради від 19 липня 2005 року № 806/3381, і до Генерального плану розвитку м. Києва в частині зміни цільового призначення земельної ділянки.

Також із пояснювальної записки проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки ОСОБА_15 убачається, що запроектована до відведення земельна ділянка площею 0, 10 га розташована на частині земель, які відведені відповідно до рішення виконавчого комітету Київської міської ради депутатів трудящих від 6 лютого 1951 року № 237 «Про поновлення відводом Управлінню водоканалізації земельних ділянок в Подільському районі під існуючу водогінну станцію, житлове селище та охоронну зону».

Так, рішенням Київської міської ради від 9 липня 2009 року № 879/1935 «Про передачу громадянину ОСОБА_15 у приватну власність земельної ділянки для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд на АДРЕСА_1»: припинено управління водоканалізації право користування частиною земельної ділянки площею 0, 10 га, наданої рішенням виконавчого комітету Київської міської ради депутатів трудящих від 6 лютого 1951 року № 237; затверджене містобудівне обґрунтування щодо внесення змін до містобудівної документації та визначення параметрів окремого об'єкта містобудування - будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд; внесено зміни до Генерального плану м. Києва та проекту планування його приміської зони на період до 2010 року, а саме: територію загальною площею 0, 10 га, яка передавалась відповідно до цього рішення, вилучено із зони зелених насаджень загального користування і переведено за функціональним призначенням до території садибної житлової забудови; внесено зміни до Програми розвитку зеленої зони м. Києва до 2010 року та концепції формування зелених насаджень в центральній частині міста, затвердженої рішенням Київської міської ради від 19 липня 2005 року №806/3381, виключено з переліку озелених територій загального користування м. Києва, що відповідають типологічним ознакам та планувальним вимогам, зазначену земельну ділянку; затверджено проект землеустрою щодо відведення земельної ділянки ОСОБА_15 для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд за вказаною адресою; передано ОСОБА_15 у приватну власність цю земельну ділянку.

Таким чином, висновок судів про віднесення спірної земельної ділянки до категорії земель рекреаційного призначення не ґрунтується на матеріалах справи, а висновок про порушення Київською міською радою норм статей [118](#), [123 ЗК України](#) при вирішенні питання про надання ОСОБА_15 у власність земельної ділянки не відповідає змісту зазначених норм.

Крім того, суд касаційної інстанції відкинув приведені доводи про обрання прокурором неналежного способу захисту порушеного права шляхом задоволення позову до добросовісного набувача з використанням правового механізму, установленого статтями [215, 216 ЦК України](#).

Відповідно до частини першої [статті 215 ЦК України](#) підставою недійсності правочину є недодержання в момент вчинення правочину стороною (сторонами) вимог, які встановлені частинами першою - третьою, п'ятою та шостою [статті 203 цього Кодексу](#).

Згідно зі [статтею 203 ЦК України](#) зміст правочину не може суперечити цьому Кодексу, іншим актам цивільного законодавства, а також інтересам держави і суспільства, його моральним засадам; особа, яка вчиняє правочин, повинна мати необхідний обсяг цивільної дієздатності; волевиявлення учасника правочину має бути вільним і відповідати його внутрішній волі; правочин має вчинятися у формі, встановленій законом; правочин має бути спрямований на реальне настання правових наслідків, що обумовлені ним.

[Стаття 216 ЦК України](#) визначає особливі правові наслідки недійсності правочину. Зокрема, кожна із сторін зобов'язана повернути другій стороні у натурі все, що вона одержала на виконання цього правочину, а в разі неможливості такого повернення - відшкодувати вартість того, що одержано, за цінами, які існують на момент відшкодування, якщо законом не встановлені особливі умови їх застосування або особливі правові наслідки окремих видів недійсних правочинів.

Разом із тим суд касаційної інстанції, підтримавши правильність застосування судами першої та апеляційної інстанцій, як способу захисту порушених прав статей [215, 216 ЦК України](#), не врахував, що реституція як спосіб захисту цивільного права (частина перша [статті 216 ЦК України](#)) застосовується лише в разі наявності між сторонами укладеного договору, який є нікчемним чи який визнано недійсним. У зв'язку із цим вимога про повернення майна, переданого на виконання недійсного правочину, за правилами реституції може бути пред'явлена тільки стороні недійсного правочину.

Норма частини першої [статті 216 ЦК України](#) не може застосовуватись як підстава позову про повернення майна, переданого на виконання недійсного правочину, яке було відчужене третій особі. Не підлягають задоволенню позови власників майна про визнання недійсними наступних правочинів щодо вічуження цього майна, які були вчинені після недійсного правочину.

Права особи, яка вважає себе власником майна, не підлягають захисту шляхом задоволення позову до набувача з використанням правового механізму, установленого статтями [215, 216 ЦК України](#). Такий спосіб захисту можливий лише шляхом подання віндикаційного позову, якщо для цього існують підстави, передбачені [статтею 388 ЦК України](#), які дають право витребувати в набувача це майно.

Отже, обраний прокурором спосіб захисту не відповідає вимогам закону.

Аналогічні висновки містяться в ухвалах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 4 червня 2014 року, від 30 травня 2013 року та від 3 жовтня 2012 року.

Оскільки неправильне застосування норм матеріального права касаційним судом призвело до постановлення незаконного рішення, то ухвала Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 10 червня 2014 року підлягає скасуванню з направленням справи на новий розгляд до суду касаційної інстанції.

Керуючись статтями [3602](#) , [3603](#) , [3604 ЦПК України](#), судові палати у цивільних та адміністративних справах Верховного Суду України

п о с т а н о в и л и:

Заяву ОСОБА_16 задовольнити.

Ухвалу Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 10 червня 2014 року скасувати, справу передати на новий касаційний розгляд.

Постанова є остаточною і може бути оскаржена тільки на підставі, встановленій пунктом 2 частини першої [статті 355 ЦПК України](#).